

17. 82/938

V I N T I L Ȃ H O R I A

PROCESIUNI

EDITURA LIBRĂRIEI PAVEL SURU

UNIVERSITATEA
8806

1955

1961

D

956

B.C.U. Bucuresti

C31876

RC 37466

Ludus princeps.

Eu știu să mor. Atâta din viață am cules.
În pragul lunii albe am învățat să plâng
Și'n serile de toamnă din frunze mi-am ales
Un suflet trist și galben, prieten funerar.

Mă'nchin și-acum sub taina tăcutelor livezi.
În mine cad amurguri și toamne cântă rar
Cadențe limpezite în zvonuri de zăpezi.

În anotimp fur vise drumetilor târzii
Și jefuese paragini ca să'mplinesc ceva.
Trec vreme pe lângă mine—cruciade de copii—
Eu știu să mor, dar viața mă strigă undeva.

Am strâns un brad în brațe și-am vrut să mă
[topesc
În seva fără glasuri—și'n scoarță să m'alint.
Am vrut să capăt frunze și'ncet să altoesc
Comoara mea de aur pe zările de-argint.

M'am răsturnat pe-o stâncă și'n piatră nu
[m'am prins.
Am răscolit azurul din colțul de granit
Și nicio vietate piciorul nu mi-a lins,
Ca să mă simt în toate prădat și dăruit.

Din măguri largi de vise cad iar în început
Și fiecare clipă mă strânge ca o za
Și fiecare vrere mă doare ca un scut.
Eu știu să mor, dar viața mă strigă undeva.

I

DRAGOSTE

*„Je t'adore à l'égal de la
voûte nocturne“.*

Ch. Baudelaire.

Echilibru.

Te voi iubi din umbră, necunoscut și grav,
Pe drumurile toamnei îți voi ciopli icoană
Și'n fiecare frunză, cu patimi de zugrav,
Voi auri feeric altare de prigoană.

In razele de soare, ca'n ape reci de vis,
Voi risipi medalii cu chipul tău săpat
Și fiecare frunză va fi un paraclis
Și fiecare toamnă un drum înmormântat.

Tu știi să treci senină, cu brațele 'n rotund
Și palid joc de umbre tăiate'n marmori reci.
Eu rup din mine zvonuri și clinchete de gând
Ca să păstrezi surâsul și ritmul tău pe veci.

Legendă.

Din părul tău se naște noaptea.
O văd cum flutură ușor
In înserări ca uverturi de somn,
Când stele ard în ochii tăi, făclii.
Cad liniști mari și apele nu plâng,
In frunze umblă toamna ca o boală,
Eu cresc în ea și râd fără să știu
Că în sfârșitul ei stă moartea mea.

A început să cânte'ncet tăcerea
In falduri grele și unduitoare,
Ritmată lin pe aripi de fanfară.
Acorduri depărtate frâng pădurea
Și apele valsează în cadență,
Ca'n basmul vechiu al zeului Orfeu.
Te văd plutind în toamnă ca o zână
Cu ochii mari deschiși în care noaptea,
Ca un altar, nu pierе niciodată.
O bancă-așteaptă încă sub fagul logodit
Să-i mângâi fruntea cu făptura ta
Și să așezi cu degete de aer
Minuni cumiști pe trupul ei bătrân.
Aș vrea să scriu o carte tristă
Și să te prind în pagini ca pe-o pradă,
Intocmai ca un meșter de demult
Care și-a 'nchis în zid iubirea,
A scris legendă și-a murit.

Adolescență.

Mi-am căutat iubita în Baudelaire,
Femeie adunată dintre file,
Crescând sinistră 'n unde de mister,
Cu plete negre, grele de'ntunerec.

Am așteptat-o în singurătate,
Credeam în ea și'n tinerețea mea
Și'n iadul unei nopți însângerate,
Crestată'n viață ca o moarte grea.

Ochi limpezi de fecioare 'nfrigurate,
Adolescent firave și plăpânde,
Eu n'am visat în clipele de jar
Zvâcnind în carne aspre și flămânde.

Mi-am căutat iubita în Baudelaire,
Prin falduri de imagini ireale,
Femeie rea cu gândurile goale
Lucind din umbră ca un trup de spadă.

Și n'am crezut în dorul nimănui,
Fecioare-au plâns pe drumurile mele,
Eu n'am cules din lacrimi remușcări
Căci între vers și viață am rătăcit hai-hui.

Pentru prietenii amintirii.

31876
Inchin sfios aceste rânduri frânte
Unor prieteni vechi care-au murit
Nu secerați de îngerul cernit,
Ci prinși în roata vieții, fără urmă.

Le-am dăruit, departe în trecut,
Câte-un inel de suflet proaspăt smuls
Și am crezut că-l vor purta pe deget
Strălucitor și viu ca la 'nceput.

Au curs furtuni spre creștetele noastre,
Fărâmițând altare și castele.
Unde-au pierit tăcutele inele
Meșteșugite pentru veșnicie?

.....

.....

Seriu versuri amintirii de demult,
Pe care, singur stau să le ascult.

Spovedanie 'ntr'un târziu.

Ascultă plânsul toamnei în ultimul-i suspin!
S'a imbarcat tăcerea în galbene trireme,
Nu mai răsună pașii, cocorii nu mai vin
Și mor, cele din urmă fecioare, crizanteme.

Ți-s mâinile de ceară și vreau să le sărut
Ingenunchind cucernic sub bolțile de sus,
Să se 'ndumnezeiască ființa ta de lut
Ca să ador în tine pe sfântul care nu-s.

Seară bună.

S'a scuturat din aer tot aurul în iaz
Și 'n barca 'ncremenită pe farmecul comorii
Culeg în undiți cerul și-l tremur pe obraz
In ritmul care-l joacă din ape roata morii.

Un cârd de rațe negre culege ziua 'n cioc
Și 'nnoată pentru taina din miezul înserării
Cădelnițând cu gâtul metanii lângă scoc.
Din deal coboară umbre pe marginea cărării.

Aștept să prind din ape tot aurul prisos
Și să-l închei în daruri meșteșugit cioplite,
Pentru fecioara albă cu zâmbetul frumos
Și cu privirea smulsă din taine neghicite.

Trec nori în caravane pe drumul de azur
Și neguri cresc din sălcii aivesmântând tăceri.
Am fost un trup de humă tăiat fără contur
Din truda 'ntunecată a zilelor de ieri.

Azi mă 'nverește raza iubirii fără fund
Și strălucesc în haina minunii viitoare,
Ca luna care-aprinde pe chipul ei rotund
Făclia dăruită de razele de soare.

Basmul meu.

Iubita mea-i cât o garoafă
Și locuește 'ntr'un castel de crin,
Poartă rochii de petale și agrafă
Dintr'un ochiu de melc vopsit puțin.

Când dansează pe corole cântă 'n cet
Și apasă cu piciorul ei cochet
Lin cadențele 'n lumină. Gâze mici
Orchestrează simfonie cu contralto de pitici.

Pasul încrustează în petale
Salbe albe din condurul diafan.
Curcubee cad în brațe goale
Și pe buze raze de mărgan.

Te iubesc, domniță dintr'o floare,
Și te-aștept sub cerul amurgind
Să cobori pe-o ramură de soare,
Să-ți sărut condurii de argint.

Cântec pentru somn.

Ca pe-un talger aş atinge luna
Cu un fir de trandafir, să sune
Melodii din nevăzute strune
Pentru somnul tău de înger mic.

M'aş sui pe-o suliță de raze
Și-aş culege 'n cer mărgăritare;
Rupte pe furiș tocmai din soare
Salbe calde ți-aş aduce 'n dar.

Și 'n castelul tău de vise albe
M'aș urca încet pe-un dâmb de rouă,
Când din cer cununa lunii plouă
Fire de argint și somn de aur.

Și-aș pătrunde 'n visul tău senin
Călărind pe-un iepure beteag,
M'aș opri și ți-aș zâmbi din prag,
Ca să tremuri și să râzi în somn.

II

MOARTE

Către altă întoarcere.

Mormântul proaspăt odihnind cernit,
Incercuit de zărilor pustii,
Furase parcă viața celor vii
Și din pământ zvâcnea neconținut.

De crucea răstignită pe azur
O candelă lumina își lipise
Și dăruise frunzelor din jur
Aprinsa zbatere a flacării închise.

Murise toamna pe pământul gol,
— Altar crescut din rugăciuni uitate —
Și sufletu-i se risipise stol
In oboseala frunzelor uscate.

Prin liniștea cu zvon de fum căzut,
Ca lepedea uitării peste veac,
Am auzit cum flacăra descântă leac,
Neadormitului ascuns în lut.

Viață romanțată.

În târgul meu cu cinci biserici
Și cu un singur felinar,
Un cimitir și un gropar
Așteaptă zilnic în zadar
Să moară cineva.

In târgul meu cu cinci biserici
Nu e nici viață și nici moarte
Și oamenii nu-s morți, nici vii,
Căci poți jura că sunt stafii
Sau personagii dintr'o carte.

Tăcerea zace ca un scut
Apăsător și greu. Pe uliți
Trec oameni bâțâind din mâni,
Nu știi de-s tineri sau bătrâni,
Iar eu sunt ultimul născut.

Cad frunze toamna pe trotuar,
Se zbate 'n crengi un vânt pustiu,
Eu am trăit fără să știu
Și nu sunt sigur dacă-s viu,
Ori rătăcesc plângând hoinar
Intr'un sieriu.

Și cerul poate e-un capac
Sub care zac
Și eu și cei de prinprejur.
Sunt alte morți și alte vieți
Și cântă alte dimineți
Și alte seri se chiamă lung
In lumea care n'o ajung.

Acolo, dincolo de noi,
Intr'un sonor și viu amurg,
Departe de tăcutul târg,

Intre cei vii și 'ntre strigoi
Stă un hotar de netrecut.
Aicea nu.

Iubirea poate fi ceva,
Un cântec, un sărut, știu eu?
O vorbă pentru cineva,
Sau poate însuși Dumnezeu?!
Un braț rotund, un piept voinic?!
Aici, iubirea nu-i nimic.

Și-atunci buimac dece mă mir
Că 'n târgul meu cu cinci biserici
Și cu un singur felinar,
Un cimitir și un gropar
Așteaptă zilnic în zadar
Să moară cineva?

Septet magic.

E ceasul când mor,
Cu ochii 'n azur,
Șerpii pământului tot.
O pasăre neagră țâșnește spre cer
Și alta cu ciocul izbește 'n eter.
Cad ramuri de sânge 'n amurgul pustiu,
Locul în lume nu mi-l mai știu.

Narcis.

de Verhaeren

În miezul nopților târzii
Printre copaci curg umbre vii.

Trece-un drumeț pe podul drept
Și inima se zbate 'n piept.

Plutește luna pe arini,
Prin crengi trec umbre și lumini.

Omul pătrunde în frunziș,
Vântu-i vorbește din tufiș.

Și printre crengi, săltând hai-hui,
El își surprinde trupul lui.

În legănat de ram plăpând
Își vede brațele mișcând.

În mlaștina sclipind în vale
Își vede ochii lui, petale.

Rânjește 'n scoarță o spărtură,
El vede propria lui gură.

Își vede frunte și obraz
Albind pe apele din iaz.

I-e frică lui de el și-acum
Ar vrea să se întoarcă 'n drum.

Privește apele tăcând,
Apoi spre mâna-i tremurând

Nu știe cine mișcă 'ncet,
El, ori o umbră din brădet.

O, mlaștina sub clar de lună,
Care-l împrăștie și-l adună!

Aleargă, vine, griji să-i treacă
Și 'n sine însuși se înneacă.

Elegie.

Plâng frunze vechi pe drumul nou al toamnei,
Tac ape mari de liniști pe pământ
Și seri cumiști adună aur copt.
Eu nu mai văd, eu nu mai plâng, eu nu mai
[sânt.

Vin neguri reci să mângâie amurgul,
Nori grei frământă zarea de prăpăd,
Pe uliți urlă toamna ca un câine.
Eu nu mai plâng, eu nu mai sânt, eu nu mai,
[văd,

Mă fur din trupul toamnei ca un hoț
Și 'n lacrimi mor ca 'ntr'un pustiu adânc
Și în amurg mă zbat ca 'ntr'un delir.
Eu nu mai sânt, eu nu mai văd, eu singur
|plâng.

Avatar.

Am căutat prin veacuri bătălia
În care să mă simt a fi luptat
Și spadei care 'ntâi m'a sângerat
Am vrut să-i știu și să-i cunosc trufia.

Am răscolit în tomuri cu istorii
Pecetluite în slove peste file,
Am risipit nenumărate zile
Pe coama de argint a altor glorii.

Păienjeniș bătrân dădui vederii,
Uscată 'n lumile de basme slave,
Dar din ceasloavele cu foi bolnave,
N'am împlinit pârjolul greu al vrerii.

Și cronicarii 'n van îmi băsmuiră
Pomelnicul de zi, din leat în leat.
Sub mărturii de sânge închegat,
Pe mine între morți nu mă găsiră.

Mă dor și-acuma rănilile o mie.
In veac de aprige 'ncruntări și sânge,
Aud și-acum norodul trist cum plânge
Pe voivodul mort în bătălie.

In fruntea oștilor biruitoare,
Peste-un hotar de țară am căzut,
Cu brațele în cruce, pe un scut,
Sub ce stejar mă îngroapă oare?

Și unde-s coiful meu și spada mea
Intre atâtea fulgere și-oșele?
O! dintre toate morțile dacă'ași putea
Să plâng la căpătâiul morții mele!...

Cântec de toamnă.

de Baudelaire

Vom coborî curând în recile tenebre;
Adio raze calde a verilor târzii!
Aud cum cad butucii cu zgomote funebre,
In curțile de piatră sonore și pustii.

Va reveni în suflet sezonul funerar
Cu tot convoiul aspru de muncă și ispită
Și ca un soare palid rotind în cerc polar,
Voi fi un bloc de gheață cu inima zdrobită.

Ascult, scaldat în groază, butucii care cad,
Ca în ajun de moarte sau de spânzurătoare.
Mi-e sufletul ca turnul cu porțile de brad
Cutremurate ritmic să salte din zăvoare.

Sub vraja monotonă a zgomotului sec
Imi pare că se 'nchide sicriul cuiva.
E toamnă rece astăzi; ieri vara surâdea!
Nu știu de ce, departe aș vrea curând să plec.

Alaiu postum.

Orașul doarme 'n soare cu turle dăltuite
In bronzul nemuririi. Aicea zace timpul
In limbile de clopot ruginite
Incremenind tăcerea subț aramă.

Pe lespezi lustruite de aurul luminii
Trăiesc aevea pașii ce le-au călcat odată;
O lebădă de piatră așteaptă 'nfiorată
Să izbucnească apa pe gurile fântânii.
Lângă porticul neted tăifăsuiau bătrânii.

Când bate vântul seara cutremurând tă
Aduce șoapte repezi și vorbe rânduie
In rafturi nevăzute,
Meșteșugit păstrate urechilor ce-or fi
Să le asculte glasul în alt pătrar de veac.

Pentru 'nvierea care lumini va zugrăvi
Pe chipurile aspre de zile ce așteaptă,
Se pregătește 'n umbră alaiul geto-dac,
Cu pasul prins în aer să calce peste treaptă.

PORȚELANURI

I

Gelozie.

A 'ncremenit cu spada la picior :
Vibrează încă lama 'nsângerată.
Ce inimă a stat înfiorată.
Când a pătruns-o fierul lucitor ?

II

Idilă.

Pan și zeița : mască și obraz.
Brațul cuprinde ritmic sânul,
In jur naiade joacă de necaz
Că nu le frânge 'n așternut bătrânul.

III

Venus.

Din ochii verzi fug umbre împrejur,
In falduri grele cade 'n jos vesmântul,
A zămislit-o 'n zori din ape vântul
Și Jupiter suflând i-a dat contur.

IV

Vânătoare.

Săgeata ascuțită-i frige pasul...
S'a prăbușit pe iarbă ca un ciob de lună...
Din porțelan ar vrea să zboare glasul
Spre iezii care-așteaptă 'n văgăună.

V

Viață.

Lui Rainer Maria Rilke

Sub masca de mătase, tremurând,
Copilul plânge încercând s'o scoată.
Il doare haina asta 'mprumutată,
Pe care a 'mbrăcat-o prea curând.

Timp.

In moara arsă,
La marginea drumului,
Pecinginea fumului
Stăruie ștearsă.

Doarme greu sub stele
Piatra dărâmată.
Pe muchea surpată
Ard ochi: cucuvele.

Unde-s mișcătoarele
Pietre zimțuite?
Aripei rănite
Ursesc vrăjitoarele.

Ce să facă vântul
Unde sar prin pietre
Ielele cumetre
Ingropând cuvântul?

Moara lepădată
La marginea drumului,
Sub vesmântul scrumului
Doarme îngropată.

.

Sub vesmântul scrumului,
La marginea drumului,
Piatra, trupul fumului.

Rugă lângă aripi frânte.

Ingerul meu a ostenit
Fâlfâind împrejur-mi.
Aripile albe s'au desfrunzit,
Glasul curat a conținut
Și zborul lui s'a frânt
Inchinându-se către pământ.

Duh al îngerului meu,
Răposat departe de Dumnezeu,
Iartă-mi încălcările fără număr
Cari te-au apăsât pe umăr,
Te-au chinuit și te-au durut,
Până ce, istovit, ai căzut.
Trimite-mi din împărăția ta
Altă aripă de catifea,
Cu un înger neînfricat
De necredință și păcat.
Pune-i fulgere 'n pumni și'n glas,
Armură de ienicer,
Cnut aspru și hanger,
Pentru cerbicia mea fără popas.

Sensație.

după Rimbaud

Voi rătăci în seara albastră și cuminte;
Cărări cu iarbă udă înlănțuindu-mi pasul
Mă vor purta jertfelnic aducerii aminte;
Cu vântul peste frunte voi hotărî popasul.

Nu voi gândi la nimeni, voi rătăci stingher,
Doar dragostea va curge în mine ca o mare,
S'or legăna de-asupra-mi albastre crengi de cer,
De mână cu natura voi trece în uitare.

Vals trist.

Sybelius dansează în grădină,
Cu ochii plânși de-un dor fără 'nceput.
In valsul lui duios ca un trecut,
Curg lacrimi picurate în surdină.

Cu părul despletit în ritmuri grele,
Sub plopii negri tremurând în lună,
Vrăjite 'n domul versului din strună,
Fecioare albe scriu în umbră stele.

Arcușul tremură, suspină glasul,
Din coarda 'nfrigurată curg vedenii
Invesmântate 'n veacuri și milenii,
Prin iarba umedă frângându-și pasul.

Cresc neguri volburate de acord,
Ca valuri de 'ntunerec și uitare.
In funduri reci, topite 'n depărtare,
Tot plânge vioara bardului din Nord.

Sfârșit incert.

Sunt beat sau mort, nu știu.
Calc în mine ca 'ntr'un sicriu.
Mă 'mprăștii cu sufletul pe uliți,
Din bălți culeg cu ochii suliți,
Plâng în vârful toamnei și trec
Prin frunze ca printr'un înec.

Plouă cu aşchii aspre de nor,
Obrajii și ochii mă dor
Și n'am îndrăzneala să mor,
Pentru că sunt mort sau beat.
Plutește în aer ceva necurat:
Poate am ieșit din mine și mă 'nspăimânt,
Umflat de ape, legănat de vânt.
Ca într'o oglindă pe care n'o știu,
Mă văd și mă sperii și fug în sicriu.

Cântec de nebun.

după Verhaeren

Sunt rătăcitul pe 'nserat,
Alerg pe câmp și urlu 'n sat.
Nu mă 'nspăimântă noaptea grea,
Căci sunt, prieteni, rupt din ea.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morți jucând în ape-adânci.

Pe-al desnădejdiei drum, posac,
Imi macin trupul şchiopătând
Şi mă 'ntâlniţi, nebun cântând,
Atunci când zgomotele tac.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morţi jucând în ape-adânci.

Flămând şi gol, am rătăcit
Dela apus la răsărit,
Peste nisipuri şi câmpii,
Când între morţi, când între vii.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morţi jucând în ape-adânci.

Şi am trăit ca un strigoi,
Tot singur, până într'o zi
Răscolitoare se trezi
Dorinţa de-a veni 'ntre voi.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morţi jucând în ape-adânci.

Şi beat de cântecul sprintar
Cântând plăceri fără hotar,
M'am îndrăgit de-o fată 'n sat.
De hoinărit m'am lepădat.

Horelilu, hai-hui pe stânci
Văd morţi jucând în ape-adânci.

Şi am crezut că-s fericit,
Că pot şi eu iubi cumva....
Fata 'ntr'o zi s'a logodit
Cu un flăcău de undeva.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morţi jucând în ape-adânci.

Acuma iată-mă din nou
Rătăcitor ca un ecou,
Inspăimântând pe trecători
Când noaptea cade către zori.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morţi jucând în ape-adânci.

Unii mă cred că-s vrăjitor,
Alții, nebun fără popas.
Mă doare-al urii mele glas
Și-s obosit și am să mor.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morți jucând în ape-adânci.

M'a urmărit un răs sclipind
În noaptea asta de argint,
Când între mlaștini căutam
Mormânt de moale mâl să am.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morți jucând în ape-adânci.

Și l-am găsit în umbra grea
Unde din val râd stele mici,
Care au vrut ca viața mea
Să fie plină de urzici.

Horelilu, hai-hui pe stânci,
Văd morți jucând în ape-adânci.

Trecere.

Glasul greu al armurilor medievale
Mă farmecă peste veac.
Spadele lucii, urilor leac,
Îmi tremură 'n mâinile pale.

Cavaler în leatul cu ruguri,
Caut bătălii crunte, călărind
In dalbe zale, zornăind
Sub cer sângerat de amurguri,

În burgul cu pod ridicat,
Mă așteaptă domniță creștină
Cu plete de umbră și ochi de lumină.

Zadarnic a zăbovit iubita în drum.
Cavalerul a căzut săgetat,
Ca să învie peste timp abia acum.

Elegie pentru timp.

Sub cer flămând trecură aprig anii.
Unde se duc? De unde vin așa?
Par lungi catrene scrise 'n catifea,
Învăluind cadente reci și cranii.

Sub cruci de zile albe strâng tristeți
Și răstignesc în trup cuvântul bun.
Medalii vechi de amintiri adun
Și scutur bucurii pe alte vieți.

Pe ore vechi făclii de somn aprind,
Ca dincolo de viață să răsar,
Cu trupul călărind pe minutar,
Descălecând din timp în infinit.

CUPRINSUL

Ludus princeps, p. 7.

I

Dragoste

Echilibru, p. 11.

Legendă, p. 13.

Adolescență, p. 15.

Pentru prietenii amintirii, p. 17.

Spovedanie într'un târziu, p. 19.

Seară bună, p. 21.

Basmul meu, p. 23.

Cântec pentru somn, p. 25.

II

Moarte

Către altă întoarcere, p. 29.

Viață romanțată, p. 31.

Septet magic, p. 35.

Narcis, p. 37.

Elegie, p. 41.

Avatar, p. 43.

Cântec de toamnă, p. 45.

Alaiu postum, p. 47.

Porțelanuri.

I. Gelozie, p. 49.

II. Idilă, p. 51.

III. Venus, p. 53.

IV. Vânătoare, p. 55.

V. Viață, p. 57.

Timp, p. 59.

Rugă lângă aripi frânte, p. 61.

Sensație, p. 63.

Vals trist, p. 65.

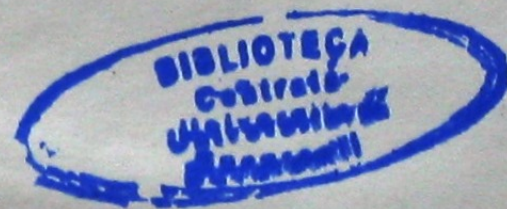
Sfârșit incert, p. 67.

Cântec de nebun, p. 69.

Trecere, p. 73.

Elegie pentru timp, p. 75.

S'a tipărit acest volum în
Tipografia Cărților Bisericești
din București în anul 1937, luna
Noembrie în 300 exemplare.

VERIFICAT
2007

VERIFICAT
1987